Република Србија
УПРАВНИ СУД
8 У 3815/11
07.07.2011. године
Б е о г р а д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Душанке Марјановић, председника већа, Зорице Китановић и Руже Урошевић, чланова већа, са судским сарадником Петровић Еленом, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца Б. М. А., држављанина У., кога заступа М. Д.М. адвокат из Б. ...., поднетој против решења Комисије за азил Републике Србије број: ..... од 16.02.2011. године, у предмету азил, у нејавној седници већа одржаној дана 07.07.2011.године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба **СЕ ОДБИЈА.**

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца изјављена против решења Министарства унутрашњих послова Републике Србије, Одељења за странце, Одсека за азил број: ..... од 24.12.2010. године, којим је у ставу првом диспозитива одбачен захтев за азил у Републици Србији држављанина У., Б. М. А., од оца Б. А., рођеног .....године у К., Р., а ставом другим диспозитива обавезан је именовани да уколико нема други основ за боравак, напусти Републику Србију у року од 3 дана од правноснажности овог решења и Одсеку за азил, врати личну карту за лице које тражи азил.

У тужби поднетој Управном суду дана 04.04.2011. године, тужилац оспорава законитост решења туженог органа због битних повреда управног поступка, непотпуно и

нетачно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права. У тужби понавља жалбене наводе и поново истиче да првостепени орган није смео само да констатује да тражилац азила долази из сигурне треће земље и због тога одбаци захтев тражиоцу азила, јер ни Р., ни К., за тражиоца азила нису сигурне треће земље и да разматрање азилног захтева јесте у домену јурисдикције Републике Србије, те цитирање Уредбе Владе о сигурним трећим земљама, не може бити разлог за доношење мериторног решења у конкретном случају. Ово стога, јер је овако тумачење закона супротно Уставу Републике Србије и Женевској конвенцији из 1951. године, као и да је оваквим решењем тужени орган пренебрегнуо суштински принцип "Non refoulement-a" који по Конвенцији и српском праву подразумева забрану протеривања лица које је поднело захтев за азил у било коју другу земљу, где овде ожалбени орган не би био сигуран да ће то лице остварити право на подношење азилног захтева, те право на уточиште уколико заслужује избегличку заштиту. У складу са изнесеним пре враћања лица у трећу земљу у сваком конкретном случају се мора поуздано проценити да ли постоји ризик од ланчаног протеривања "кроз земље транзита". Ниједан тражилац азила не би требало да буде враћен у трећу земљу где би се његов захтев испитао без постојања одређених гаранција које се морају испитати у сваком индивидуалном случају. Ове гаранције подразумевају да ће то лице бити враћено тој земљи, да ће имати ефективну заштиту против протеривања, односно да неће бити протерано из односне земље, да ће имати могућност да тражи азил и да оствари избегличку заштиту и да ће се према њему односити у складу са опште прихваћеним међународним стандардима. Зато тужилац сматра да на основу презентираног чињеничног стања и приложених доказа и даље су испуњени услови да се одобри избегличка заштита у Републици Србији, тражиоцу азила, овде тужиоцу, јер се недвосмислено може утврдити да је тражилац азила пореклом из У., да се исти налази ван земље порекла односно земље чији је држављанин, чиме је испуњен први елемент дефиниције избеглице-инострани елемент, да постоји оправдани страх од прогона на страни тражиоца азила, да се у У. грубо крше људска права, и да би у конкретном случају тражилац азила био прогањан по основу припадности одређеној друштвеној групи, односно због тога што је син лица које је било активиста Невладине организације за пружање помоћи малолетним издржаваоцима затворских казни у У., а и сам активиста НВО С. и борац за људска права, па би због тога као и његова мајка био прогоњен од стране државних власти, тј.Службе државне безбедности У., па тужилац констатује да је доношењем оспореног и ожалбеног решења дошло до погрешне примене одредби материјалног права члана 2. и 23. Закона о азилу, члана 235. Закона о општем управном поступку, као и да је дошло до грубог

кршења основних људских права члана 17. Устава Републике Србије и Европске конвенције о људским правима и основним слободама (члана 1. обавезе поштовања људских права, члана 2. права на живот, члана 3. забрана мучења, члана 5. право на слободу и сигурност и члана 6. права на правично суђење). На основу напред наведеног тужилац предлаже да суд уважи тужбени захтев и поништи оспорено решење као и донесе одлуку да се тужиоцу одобри азил у обиму избегличке заштите у Републици Србији.

Тужени орган је у одговору на тужбу остао у свему при разлозима датим у образложењу оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије, као неосновану.

Испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у смислу одредбе члана 41. став 1. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", број 111/09), оценом навода изнетих у тужби, одговора на тужбу и списа ове управне ствари, Управни суд је нашао да тужба није основана.

Управни суд је у смислу члана 33. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", бр. 111/09), решио предмет спора без одржавања усмене расправе, сматрајући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања.

Правилно је, по оцени Управног суда, одлучио тужени орган када је у поступку, у коме није било повреда правила поступка, одбио жалбу тужиоца налазећи да је првостепени орган на правилно и потпуно утврђено чињенично стање, правилно применио материјално право и дао разлоге које прихвата и овај суд.

Одредбом члана 33. став 1. тачка 6. Закона о азилу ("Службени гласник РС" бр.109/07), прописано је да ће Канцеларија за азил, одбацити захтев за азил без испитивања да ли лице које тражи азил испуњава услове за признање азила, ако утврди да је лице које тражи азил дошло из сигурне треће државе, осим ако докаже да за њега није сигурна.

Из списа предмета и образложења оспореног решења произлази да је тражилац азила 01.11.2010. године, Министарству унутрашњих послова Републике Србије, Одељењу за

странце, Одсеку за азил, поднео захтев за азил у Републику Србију, на основу којег је надлежан орган покренуо и спровео испитни поступак, у оквиру кога је 01.11.2010. године, одржао усмену расправу и о њој сачинио записник. Увидом у записник са усмене расправе, а према наводима тражиоца азила, Комисија за азил је утврдила, да је тужилац у мају 2000. године, илегално побегао из У. за К., због проблема са полицијом, а да је исте имао, јер се његова мајка која је била активиста Невладине организације, бавила заштитом права малолетника на издражавању затворских казни, као и нетрпељивости на националној основи, зато што је Р., и да је по напуштању У., у К. боравио 10 година, где је купио К. пасош, те је за то време три пута из К. путовао за У., јер је осећао потребу да се врати у место где је одрастао. У Републику Србију је дошао авионом Р. авио компаније из М.

По спроведеном поступку првостепени орган је утврдио да су испуњени услови из цитиране одредбе члана 33. став 1. тачка 6. Закона о азилу, односно да захтев треба одбацити без испитивања да ли лице које тражи азил испуњава услове за признавање азила, јер је утврдио да је лице које тражи азил дошло из сигурне треће државе, односно да је у Р. С. стигао из М.-Р. Како се Р. налази на листи сигурних трећих држава утврђеној Одлуком Владе Републике Србије од 17.08.2009. године, и да тражилац азила није имао никаквих проблема транзитирајући кроз Р. то постоји законски основ за одбацивање захтева за азил.

Код оваквог чињеничног и правног стања ствари, правилно је, по оцени овог суда, тужени орган одбио жалбу тужиоца и нашао да је првостепени орган правилном применом одредбе члана 33. став 1. тачка 6. Закона о азилу, одбацио захтев тужица без испитивања да ли лице које тражи азил испуњава услове за признање азила, будући да је тражилац азила дошао из сигурне треће државе и уважавајући чињеницу да је Влада Републике Србије, према одредбама Закона о азилу, утврдила листу сигурних трећих држава на којој се налази држава кроз коју је тражилац азила прошао. Наиме, Закон о азилу, јасно одређује у одредби члана 2., да је сигурна трећа држава, држава са листе коју утврђује Влада, која се придржава међународних начела о заштити избеглица садржаних у Конвенцији о статусу избеглица из 1951. године и Протоколу о статусу избеглица из 1967. године, у којој је тражилац азила боравио или кроз коју је пролазио, непосредно пре доласка на територију Републике Србије и у којој је имао могућност подношења захтева за азил, у којој не би био изложен прогону, мучењу, нељудском или понижавајућем поступку или враћању у државу у којој би његов живот, безбедност или слобода били угрожени. Из изложене одредбе Закона о

азилу, следи да надлежни орган није надлежан да одређује да ли је држава која се налази на листи коју је утврдила Влада Републике Србије, сигурна за тражиоца азила, већ да је дужан да прихвати да је држава сигурна уколико се налази на листи коју је Влада Републике Србије, утврдила. Будући да је у конкретном случају тражилац азила био у транзиту кроз Р., и да како је то провостепени орган исправно утврдио, није имао никаквих проблема за време боравка на М. аеродрому, јасно је да у току поступка није доказао да та држава за њега није сигурна.

Суд је оценио наводе тужбе, па налази да су исти без утицаја на правилност и законитост оспореног решења, с обзиром да су ови наводи истоветни наводима жалбе, које је тужени орган сагласно одредби члана 235. став 2. Закона о општем управном поступку ("Службени лист СРЈ" бр.33/97 и 31/01), потпуно и правилно оценио и дао разлоге које прихвата и овај суд, а тужилац уз тужбу није доставио доказе који би да су били цењени довели до другачије оцене у овој управној ствари.

Такође, суд налази да цитирани извештаји Међународних организација, који се износе у тужби, као и у жалби не могу сами по себи да буду доказ да тужилац није имао могућност подношења захтева за азил или да је та земља за њега несигурна. Наведени случајеви могу да буду илустрација стања људских права у некој земљи и да дају уверљивост појединим тврдњама лица који траже азил, али разлози због којих неко или због којих та земља за њега није сигурна, морају да буду везани за личност самог подносиоца захтева за азил, да буду стварни и оправдани. Према оцени Управног суда, за азил у конкретном предмету нису постојали такви разлози, јер процена лица да поступак азила "дуго траје" или да им "се не издају привремене легитимације", "да не могу да нађу запослење и да је интеграција са домаћим становништвом немогућа", не може да буде квалификована као оправдан и објективан разлог.

Са изнетих разлога, Управни суд је, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, на основу члана 40. став 2. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, бр.111/09), одлучио као у диспозитиву ове пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 07.07.2011. године, 8 У 3815/11

Записничар
Петровић Елена,с.р.

Председник већа – судија
Душанка Марјановић,с.р.

За тачност отправка
управитељ писарнице
Дејан Ђурић

РС